

Grandrapidas Ev. Lut. draudzes Baznīcas Vēstis

2017.-2018. g. decembris - februāris

Nr. 3

Prāveste/Dean Ilze Larsen
73116 12th Ave.,
South Haven, MI 49090-8981
Mobilais/cell: 269.214.1010
e-pasts/e-mail: revilze@hotmail.com

Priekšnieks/Chairperson: Ivars Petrovskis, 5239 E. Woodmeade Ct. SE, Ada, MI 49301-3807 tel: 616.975.2705 pasts/email: zipetro@att.net

Kasiere/Treasurer: Ingrīda Heinze, 3440 Meadow Grove SE, Grand Rapids, MI 49512-9430, tel: 616.698.2163, e-pasts/e-mail: idheinze@gmail.com

Baznīcas Vēstis Izdevējs/Publisher: Samuels Knoch III, 4223 4 Mile Rd NE, Grand Rapids, MI 49525-9794 tel: 616.365.0854 pasts/email: latviansam@mac.com

Adrešu maiņas/Address changes: Anita or Sam Knochs, 4223 4 Mile Rd NE, Grand Rapids, MI 49525-9794 tel: 616.365.0854, ē-pasts/email: latviansam@mac.com

Dievnama adrese:
Latvian Ev. Lutheran Church
1780 Knapp St NE
Grand Rapids MI 49505-4404

**Mūsu baznīcas tālrunis/
Phone:
616-361- 6003**

Ziemassvētku vēsts

Ināra Senkāne

**Sniegs sabira eglēs,
un smaržoja sveces
kā baznīcas vīraks,
kad svētvakars nāk.**

**Dievs pieskārās zemei
ar dzīvības elpu,
un debesu torņos
skanēja Ziemassvētku vēsts.**

DIEVKALPOJUMI

2017

24. decembris – 5 PM. Kristus dzimšanas
svētku dievkalpojums.

31. decembris – 3 PM. Vecgada vakara
dievkalpojums ar dievgaldu.

2018

7. janvāris – 10:00.

21. janvāris – 10:00.

4. februāris – 10:00.

18. februāris – 10:00. Meteņdienas sarīkojums
pēc dievkalpojuma!

*Zvani torņos gavilē,
Prieks plūst bēdu
dvēselē.*

*Zvanus zinām
atskanam Viņam
mazam Nācējam.*

/Alberts Vītols/

Ziemsvētku vakarā
zvanu dziesmas
sacenšas ar daudz citām
skaņām, un tomēr
ticīgie saprot - laiks
doties uz dievnamu!

Tālu no Valtaiķu
pilsētas liels, sens zvans atrodams, ne vairs
kāda dievnama tornī, bet pie zemes klusā
kapsētā! Tur katrs zvanam var pielikt savu
roku. Domāju, tas būtu neiespējami, ja tas vēl
būtu zvanu tornī, augstu pacelts virs zemes. Ja
Jēzus Kristus nebūtu nācis pie mums, vai mēs
spētu tā izjust Dieva svētumu un mīlestības
tuvumu? Paldies Vissvētam Debestēvam, jo:
“...Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un
mēs skatījām viņa godību, tādu godību kā Tēva
vienpiedzimušajam Dēlam, pilnu žēlastības un
patiesības!” (Jņ 1:14)

Svētuma caurstrāvotajā Valtaiķu “Mācītāju
kapsētā” maigi lietainā šā gada agrā pavasara
dienā māc. Varis Bitenieks zvanīja zvanu, tam
blakus stāvot! Zvans skaļi un skaisti dziedāja!
Vai nobijās lopiņi, kas netālu laukos ganījās?
Vai tālumā kāds nemierā sev prasīja, kas miris?

Reiz citā laikmetā un vietā tiem, kas naktī
sargāja savas avis no debesīm atskanēja vēsts:
“Nebīstaties, jo redziet, es jums pasludinu
lielu prieku, kas būs visiem ļaudīm, jo jums
šodien Dāvida pilsētā ir dzimis Pestītājs, kas
ir Kristus, Kungs! (Lk. 2:10-11) Neatskanēja
zvani, bet eņģeļu koris, kas slavēja Dievu un
vēstīja: virs zemes nācis Pestītājs, kas nes mieru
laba prāta cilvēkiem. Viņš žēlastībā uzklausa

mūsu grēksūdzes lūgšanas un mums piedodot
atgādina, ka nekas mūs nevarēs šķirt no Dieva
mīlestības, kas ir Viņā! (Rom. 8:39b)

Kad Tija un Miķelis Abuli bija Itālijā, viņiem
gadījās pārnakšņot blakus senam dievnamam,
kurā zvani zvanīja ne tikai reiz stundā, bet arī
pusstundā – diennaktī! Vietējie sen pieraduši
un gandrīz vairs nedzird zvanus, bet tie bieži
atmodināja ceļotājus. Kaut mēs ‘nepierastu’,
bet saklausītu zvanu vēstī atgādinājumu, ka
laiks ir dārga Dieva dāvana.

Drīz zvani vēstīs, 2017. gads pagājis, 2018.
gads ir klāt! Vai līdzī dziedās apsniegotās
dzimtenes kapsētas zvans? Droši, ka tas ik
pa laikam zvanīts, brīdinot par tuvojošajām
vētrām, vai citreiz gavilējot, prieka ziņas vēstot
- varbūt 1918. gada 18. novembrī? Vai 1991.
gada liktenīgajās dienās? Kaut tas zvanītu
2018. gada 18. novembrī līdz ar visiem
dievnama zvaniem Latvijā un ārpus tās!

Ne jau bez cilvēkiem tas notiks! Tādēļ
paldies jau tagad katram, kas zvanus zvanīs, vai
visu gadu visdažādākos veidos kalpos Dievam
par godu un līdzcilvēkiem par svētību!! Par
ļoti uzticīgu kalpošanu īpaši pateicos LELBĀL
Virsvaldei, manai mīļai Milvoku draudzei un
priekšniecei Sandrai Kalvei, manai asistentei
Tijai un savai ģimenei.

LELBĀL Virsvaldes un savā vārdā no sirds
novēlu skaistus, mīlestības un cerības pilnus
Kristus piedzimšanas Svētkus un Dieva svētību
un iedvesmotu 2018. gadu! Viņš lai pasargā
un svētī Latviju un visu pasauli ar mieru un
taisnību un laba prāta cilvēkiem!

Kas tumsā paliks, zvanus neizdzirdīs
Šai vakarā, kad nāc Tu gaišu liegs?
Nāc, sveces aizdedzini, aizdedz sirdis,
Tu svētais Bērns, Tu dievišķīgais prieks!

Kristus mīlestībā

+ Lauma

Prāvesta pārdomas

IJo ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām.” (Ebr. 11:1)

“Ticībai nav jāstumj upe uz priekšu, jo ticība zin, ka upe ir un upe tek. Mēs atrodamies upē.” - “Faith does not need to push the river because faith is able to trust that there is a river. The river is flowing. We are in it.” Richard Rohr, OFM

Mārtiņš Luters reiz teica, ka ticība nav tāda, kādu cilvēki to iztēlojas. Viņš sacīja, ka ļaudis kļūdaini domā, ka ar ticību vien nepietiek, lai pilnībā tiktu pestīti; ka ir jādara labie darbi, jābūt dievbijīgam, lai tu tiktu pestīts. Bet tā ir cilvēku iedoma, viņš saka, un cilvēka sirds no tā neko nemācās. Tas neko nepalīdz un no tādas “ticības” nekādas sirds pārmaiņas nenotiek. Luters saka, ka ticība ir Dieva darbs cilvēkā; proti, kas maina cilvēku un ļauj Dievam piedzimt cilvēkā (Jāņa 1: 12-13). Stingrā pārliecībā Luters sludināja par to, ka ticība ir dzīva, drosmīga uzticēšanās Dieva žēlastībai un pilnīga pārliecība par to, ka Dievs cilvēkam ir labvēlīgs. Šāda pārliecība par Dieva žēlastību dara cilvēku priecīgu, laimīgu un drosmīgu attiecībās ar Dievu un visu pārējo radību – tā sludināja Luters. Sekojoši, tādā veidā Svētais Gars darbojas caur cilvēka ticību. Tieši Sv. Gara dēļ, cilvēkā rodas griba un vēlēšanās darīt

labu visiem, kalpot visiem, spēja ciest, mīlēt un slavēt Dievu, jo Viņš tam devis būt par šādu žēlastības pilnu cilvēku. Ir neiespējami atdalīt ticību no darbiem kā gaismu no uguns. Tādēļ, Luters brīdina, piesargies no savām iedomām par to, kas ir ticība. Lūdz Dievam, lai viņš darbina ticību tevī vai arī tu mūžam paliksi neticīgs vienalga, ko tu vēlies, saki vai dari. (No “Ievads Ap. Pāvila Vēstulei Romiešiem” vācu Bībeles tulkojumam).

Nu lūk. Atsaucoties uz Ričarda Rora vārdiem augstāk, varētu līdzīgi teikt, ka ticībai nav jāstumj upe uz priekšu, jo ticība zina, ka upe ir un upe tek. Domājot par upi dabā, tā arī neprasa savam Radītājam, kas tai būtu jādara, lai tā tecētu. Upe tek. Upei pietiek zināt, ka tā ir.

Vai varam sevi iedomāties kā upi, kas neprasa, kur tā tek? Cik tā liela? Cik daudz Dieva radības tajā atrodas? Kas notiks ar upi? Vai varam tā sevi iedomāties, neprasot visus šos jautājumus? Upei pietiek ar Dieva žēlastību. Tā ļoti līdzīgi ir ar svētajiem, par ko runā Atklāsmes grāmata. Svētie ir kā upe, viņi paļaujas un viņiem pietiek ar Dieva žēlastību.

Mateja evaņģēlija lasījumā, Jēzus atgādina, ka svētie nav tie, kuri it kā beidzot ir visu sapratuši un iemācījušies pareizi dzīvot, kas zina kā pareizi lūgt, kuru kalpošana baznīcai vai sabiedrībai

ir nepārspējama, vai kas atstājuši aiz sevis kaut ko lielu un iedvesmojošu priekš nākamajām paaudzēm. Gluži pretēji, svētie, Jēzus saka, ir tie, kas ir daudz cietuši un cieš arī mūsu vidū, un tomēr turpina slavēt Dievu. Svētie ir tie, kas iepazīnuši sāras un nāves dzeloni, un tomēr spēj dziedāt: “Allelūja!” Svētie ir tie, kas ir izslēgti un aizmirsti visos sabiedrības slāņos, un tomēr spēj atrast veidu kā kalpot Kristum un mīlēt savu tuvāko kā sevi. Svētajiem pietiek ar Dievu un viņa žēlastību, zināt, ka Dievs ir ar viņiem/viņām lai ko viņi darītu, lai kas notiktu.

“Žēlastību” no grieķu valodas tulko kā kaut ko tādu, kas liek justies labi, priecīgi, burvīgi (un nevis žēlabaini! – kā mēs latvieši šo vārdu “žēlastība” bieži pārprotam). Domājot ar metaforu, upei pietiek ar Dieva labestību, ar Dieva prieku par to, ka tā ir un tek. Upe nemeklē citus skaidrojumus par to, vai tā tek pareizi, vai tā tek pietiekoši ātri vai par lēnu, vai tā liela vai maza, tā nemeklē atbildes pat uz kurieni tā tek. Upe nemeklē kaut ko izdarīt vai izpildīt pirms Dievs tai ļautu tecēt. Upe uzticas Dievam, jo tā zina – Dievam pietiek ar to, ka upe ir.. Dievs priecājas par upi un upe atbild ar tādu pašu prieku – tā tek pilnīgā pašlāvībā un uzticībā. “Ticība ir stipra pašlāvšanās par to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām” (Ebr. 11:1).

Ak, cik bieži mēģinām apstiprināt savu ticību ar darbiem – redzamām lietām, domājot, ka tā mēs nopelnīsim Dieva uzmanību un savu pestīšanu, nodrošināsim savu pareizo gaitu, un tā kļūsim svēti Dieva acīs. Tieši no tā Mārtiņš Luters tik ļoti brīdināja sava laika Kristus ticīgos.

Mēs visādi mēģinām noteikt uz kurieni un kā upei būtu jātek (cita starpā, mēģinām noteikt tā arī par citām upēm kādreiz...), mēģinām to stumt uz priekšu ar saviem darbiem, mēģinām satvert un sataustīt to, kas neiespējams un neredzams... un maldīgi domājam, pēc Lutera vārdiem, ka tā kļūsim dievbijīgi un svēti Dieva acīs un ļaužu acīs..., un, ka tad Dievs un citi mūs mīlēs. Šādā brīdī mēs klūpam, jo tāpat kā upi nevar saturēt rokās, tā arī ticību nevar satvert ar roku un teikt – tā ir te vai tur, vai tā ir tāda vai šāda. Ticību cilvēks nevar “darīt” – tā notiek. Ticība notiek ar mums, kad pēdīgi uzdodam visus mēģinājumus noteikt kā un kur upei būtu jātek.

Visbiežāk tas ar cilvēku notiek, kad vairs citas izvēles un mēģinājumi ticību “darīt” nav atlikuši. Tad mēs kļūstam kā upe – mēs esam. Paturam rokās to, ko mēs zinām un saprotam; tāpat, paturam rokās arī to, ko nezinām un nesaprotam (Richard Rohr) - par sevi, Dievu, cilvēkiem, pasauli. Bet arī – tad mēs apjēdzam to, ka mums vairāk nevajag! Mēs esam pieņēmuši dāvanu – ticību un pašlāvību par to, kas cerams un pārliecība par neredzamām lietām - tām lietām, kas

liek upei tecēt.

*Kad esi iegremdējies sevi Dievā,
kad iepazīsti kā Dieva žēlastība un
mīlestība tevi uztur un stiprina dvēseles
visdziļākajos nostūros - tad tu kļūsti kā
upe. Tu zini un uzticies, ka tu esi Dievā
un Dievs tevī, un jums abiem kopā ir
labi.*

Ilze

Prāv. Ilze Larsen

2015. gada 16. oktobrī

»»» »»» »»» ✨ ✨ ✨ ««« ««« «««

Mīlie brāļi un māsas Kristū,

Mīlie draugi ...tā kā nupat atgriezos
pēc pavadīta mēneša Latvijā, vēlos ar
jums dalīties par redzēto, dzirdēto un
noklausīto kas interesētu mūsu draudzei.
Vispirms, tikšanās ar mūsu māsu
draudzes mācītāju Ivaru Eisaku.
Lai gan man neizdevās aizbraukt uz
Pampāliem šogad, tikos ar mācītāju
Ivaru Vērmaņa darzā, mums abu
iecienītā "Tējas Namiņā". Svētdien, kad
biju iecerējis aizbraukt uz Pampāļu
draudzes dievkalpojumu, tas bija atlikts
siena vakššanas dēļ, un mācītājs Ivars
bija ar mieru atbraukt uz Rīgu. Viņš
bija ļoti priecīgs un pārsteigts par
draudzes izkārtoto, un mācītāja kundzes
Irēnes iepakotām 2 grāmatu kastēm,
kuras nosūtījām uz Latviju šo pavasari.
Mācītāja kundze bija sapakājusī kastes ar
religiskām grāmatām no mūsu draudzes

mūžībā aizgājušā mācītāja Jāņa Medņa
bibliotēkas. Šīs grāmatas māc. Ivars
solījās izmantot gan paša, gan draudzes
vajadzībām.

Nodevu arī mācītājam kā mazu dāvanu
no draudzes, 700 eiros (apm. \$850.00)
domāti šādiem mērķiem, kā vēlējās
ziedotāji un nolēma valde:

1. māc. Eisakam 100 eiros
2. Draudzes vajadzībām, atbalstot
penzionārus 300 eiros
3. Bērnu centram 300 eiros

Bija jauki pavadīt pāris stundas ar
mācītāju pārrunājot baznīcas lietas gan
Latvijā gan arī draudzēs ārpus Latvijas,
speciāli "jaunajos" latviešu centros Īrījā,
Anglijā, Vācijā un citur. Man speciāli
interesēja māc. Ivara uzskati sakarā ar
arch. Jāņa Vanaga vadīto baznīcu Latvijā,
kuŗa ar savu pseudo konservatīvo nostāju
ir novedusi uz Latvijas baznīcu zināmu
izolāciju luterāņu baznīcu vidū visā
pasaulē.

Vienu svētdienu piedalījos
dievkalpojumā Cīravas draudzē, kur
mācītāja ir vikāre Rudīte Losāne.
Dievkalpojumu apmeklēja pāri par
30 cilvēkiem, visos vecumos. Pēc
dievkalpojuma aizbraucu uz draudzes
"mācītāju muižu" par kuŗas kanalizāciju
un dzeramo ūdeni rūpējās mūsu (tas
ir, LELBĀL) draudzes saziēdoti līdzekļi.
(Atceraties Ērikas Heinzes stāstījumu
par apstākļiem "muižā", kur viņa bija
bijusi labdarības braucienā pagājušā
gadā?) Šinīs telpās dzīvo 6 ģimenes
(3 ar bērniem) bez kautkādas īstas

uzraudzības; apstākļi it tiešām izaicinoši. Draudzes priekšniecei nodevu 100 eiros, kā ziedojumu no mūsu draudzes. Pēdējo nedēļas nogali pavadīju Liezēre, vietējās draudzes izīkotajos kapu svētkos. Bet pirms tam pavadīju pusdienu kopā ar “komandu”, kuŗa ir atbildīga par Liezēres pamatskolas silto pusdienu projektu kuru Zaigīņa iesāka, nu jau kādus 17. gadus atpakaļ. Tā arī tikos ar mūsu sponsorēto svētdienas skolu vadītāju, Regīnu Paegles kundzi. Manā uzskatā, ja tiešām ir viens pagasts šodien Latvijā kurā es vēlētos dzīvot, tas ir Liezēres. Reti var atrast tik vienkāršus lauku ļaudis kuŗi ir tik patriotiski un uzticīgi Latvijas nākotnei. Viņi jau arī cieš no tā kad daudz jauni cilvēki ir aizbraukuši strādāt uz ārzemēm, bet to vidū ir arī tie kuŗi ir atgriezušies, varbūt savus sapņus pilnīgi neīstenojoši, kā bija to cerējuši. Ir grūti aprakstīt to dabas skaistumu kas ir Madonas augstiene ...

pakalni, apmežotas ielejas, mazi ezeriņi, un bagātīgi, dzeltenīgi lauki kuŗi gaida novākšanu ... gluži kā uz pastkartītes! Liekās kad visa Latvija gaida nākošo gadu lai bagātīgi, cerību pilna ar mieru sirdīs svinētu Latvijas 100. g. jubileju! Pievienotā fotogrāfijā ir redzama mana tikšanās ar Liezēres cilvēkiem ar kuŗiem es esmu sastrādājis daudz, jo daudzus gadus.

No kreisās Baiba Āboltiņa, bāreņu tiesas priekšsēdētāja; Zane Bikovska, Ozoliņa-Medņa fonda stipendiāte un topoša žurnāliste; Ilze Jansiņa, pagasta sociālā dienesta vadītāja; es pats; Viktors Abramovs, pagasta vecākais; Edvīns Birķis, labs draugs kur šai dienā bija mūsu šoferis; Regīna Paegle, svētdienas skolas vadītāja; un, Jolanta Stepīņa, Liezēres pamatskolas direktore.

Draudzes priekšnieks, Ivars Petrovskis

Draudzes dāmu/labvēļu darbība šoruden un ziemā

Jau sen, 1. oktobrī, bija draudzes pļaujas svētku. Galvenie punkti ko pieminēt ir, ka dāmas atkal ļoti čakli un pašreizējīgi

strādāja. Galdi bija skaisti izpušķoti ar dažādiem rudenīgiem ziediem un zālēm. Māsas, Anita Knocha un Līga Ruperts jr, bija galvenās saimnieces un uztaisīja neticami garšīgu stirnas

gaļas stroganovu. Varbūt jūs variet uzminēt kur dabūjām gaļu – protams no brāļa, mednieka Jāņa Jansona! Takā visa draudze izsaka lielāko pateicību visai Jansonu ģimenei!!! Anita un Līga sagatavoja arī visas piedevas pusdienām. Pārejās dāmas piedalījās sagādājot dzeramos un saldo galdu. Loteriju vadīja Irēna Vanuška ar palīdzēm. Pateicamies arī visiem kas ziedoja mantas un augļus un citus gardumus loterijai.

Nākošais notikums mūsu darbībā bija piparkūku cepšana. Tas notika 9. novembrī, jo plānojām pārdot

ziemsvētku tirdziņā latv biedrībā jau 26. novembrī. Atkal sanācām labs pulciņš jo, atkal, māsas Līga un Anita bija uztaisījušas daudz mīklas mums visām ko rullēt, spiest, dekorēt un cept. Pie šīs izprieces piedalījās Ausma Dāvis, Ligita Andersons, Ilga Kalniņš, Līga Ruperts jr, Irēna Vanuška, Ilze Runka, Vinetta Vunge Hosford ar savām trīs meitām: Melissa, Kristen un Tara, Dace Nichols, Līga Gonzalez. Ivars Petrovskis arī piestājās aprunāties un dot padomu. Padoma vietā mēs viņam lūdzām aizbraukt nopirkt pizza mūsu pusdienām, kā ierasts cepšanas reizē. Jauka diena pavadīta.

Un nupat nosvinējām draudzes ziemsvētku sarīkojumu. Atkal, telpas bija izpušķotas Svētkiem ar Irēnas Vanuškas dekorācijām ap telpu un uz galdiem bija Taras un Kristenas uztaisītie sakārtojumi: bērza koka apaļas plāksnītes ar skujām un citām dabīgām vielām un svecīti. Tiešām silti un brīnišķīgi! Daudz, daudz smukāk kā izklausās! Pusdienām, Valija Rauceps zināja kur putraimdesas pieejamas (Čikagā) un sarunāja ar Ivaru Petrovski atvest šurp braucot mājā no Milvokiem. Paldies abiem!!! Valija arī pārzināja desu cepšanu. Servējām arī vācu desīņas un citas piedevas par kurām

mēģināja
gādāt Līga
Gonzalez.
Labi ka
bija zinīgas
palīdzes! Ilze
Runka gādāja
par salātiem
un Vinetta ar
meitām par
saldo gaidu
ar dažādiem

svētku cepumiem un Ilga Kalniņa uzcepa
viņas slaveno abolmaizīti. Bet pirms
pusdienām draudzes priekšnieks, Ivars
Petrovskis sveica draudzi Svētkos. Viņš
arī apsveica Uģi Šubiņu pasniedzot
labi nopelnīto ALAs atzinības rakstu.
Ivars un Līga G abi novēlēja prāvestei
Ilzei priecīgus Svētkus un pateicību
no draudzes un dāmu komitejas ar
dāvanu. Draudzes priekšnieks un dāmu
komitejas priekšniece abi tika apsveikti ar
pateicības ziediem. Vēl prieki
nebeidzās. Klausījāmies
bērnu priekšnesumus –
klavierspēli, tautas dziesmu
deklamāciju un stāsta
lasījumu. Un tad, kad visi
dziedāja “zvani skan”, zvani
skanēja aizdurvē un istabā
ienāca vecītis (Ray Gonzalez)
ar dāvanu maisu! Pirms
vecītis izdalīja maisiņus
bērniem, visi nostājās ap
vecīti un kopīgi nodziedāja,
pēc savas izvēles, “Santa

Claus is coming
to town”. Ļoti
jauki! Pirms
pusdienām,
Līga G izdalīja
baltu rozi katrai
darbiniecei/kam:
Valija Rauceps,
Ausma Dāvis,
Ligita Andersons,
Ilga Kalniņš, Ilze
Runka, Vinetta
Vunge Hosford ar
meitām, Melissa,
Kristen un
Tara, un Ivaram
Petrovskis un
Ray Gonzalez.

Arī apsveicām mūsu divus klātesošos
“seniorus” (90 +gadi) un vienu “gandrīz
senioru” ar baltu ziedu un piparkūkām.
Un tad beidzot bija pusdienas un visi
pavadīja jauku, draudzīgu pēcpusdienu.

Es gribētu atgādināt,
sevišķi jaunākām draudzes
dāmām, (bet ne jau tām kas
jau tagad ļoti palīdz, jo jūs
jau zināt) ka jūs visas esat
mīļi gaidītas un vajadzīgas
ja gribam turpināt draudzes
darbu. Lūdzu negaidiet ka
jums lūdz, jo es nezinu jūsu
laika ierobežojumus un
apstākļus, bet sazināties ar
kādu augšminēto draudzes
locekli vai mani. Nākošie
sarīkojumi ir Meteņu diena

un Lieldienas.

Mums

īpaši vajag
sarīkojumu
vadītājas.

Kā rakstīts

Romiešos

12:4,5 – “Jo,

kā mums

vienā miesā ir
daudz locekļu,

bet ne visiem
locekļiem

ir vienāds

uzdevums, tāpat mēs daudzi kopā esam

viena miesa Kristū, bet savā starpā visi

esam locekļi.” Tātad, katrs palīdzēsim

kā varam ar tām dāvanām ko Dievs

mums katram devis, lai tikai dažī locekļi

pastāvīgi nevelk vezumu! Darbosimies

Kristus mīlestībā!

Lai Dieva miers un mīlestība ar mums

visiem mūsu Pestītāja dzimšanas svētku

laikā un vienmēr!

Līga Gonzalez, dāmu komitejas

priekšniece

99. Latvijas valsts svētki Grandrapidos

Grand Rapids Latviešu saime Latvijas deviņdesmito dzimšanas dienu svinēja Ev. Lut. Baznīcā. 18. novembrā svinības sākās ar Prāv. Ilzes Larsens vadīto dievkalpojumu. Prāveste pieminēja tautu svešumā un Latvijā.

Otro daļu, svinīgo aktu ievadīja skolas jauniešu ienesot karogu baznīcā.

Viesus un mājniekus sveica draudzes priekšnieks Ivar Petrovskis. Svētku

saime noklausījās Latvijas prezidenta Raimonda Vējona uzrunu tautiešiem svešumā.

Prezidents atzinīgi pieminēja daudzo gadu darbību ārzemēs,

lai atzītu Latvijas valsti. Visi latvieši ir svarīgi Latvijas valstī. Prezidenta runai sekoja Dievs Svētī Latviju, tai pievienojās svētku viesi.

Ivars iepazīstināja klausītājus ar svētku runu teicēju - viņa vedekli Kaiju. Kaija ir aktīva ALA's locekle un strādā pie palīdzības darba. Viņa paskaidroja un

parādīja filmā kā darbojās palīdzības sadarbība ar Latviju "Drošais Tilts", kas ir 5. gadu programma. Kaija vairāk kārtīgi bijusi Latvijā. Redzējām bērnus un ģimenes kas palīdzību saņem un kuriem bez tās būtu grūtības un nebūtu iespējas mūzicēt, mācīties un sportot. Latvijas valsts pārbauda palīdzības saņēmējus. Filmā dzirdējam daudz pateicības vārdus Kaijai un ALAi. Pēc svētku runas notika bērnu priekšnesumi un ALA

apbalvojumi. ALA šogadu apbalvoja par darbu latviešu sabiedrībai Dzintru Korneti, Jāni Rikānu un Uģi Šubiņu.

Svētki beidzās ar kopīgu mielastu. Ivars lūdza pacelt vīna glāzi Latvijas valstī un arī apsveica saimnieci Dainu viņas piecdesmitā dzimšanas dienā.

Irēna Vanuška

Draudzei lūgums!

Vai kāds zina kas apkopj Birutas Matisoneskapus? Lūdzu piezvaniet uz baznīcu un atstāriet īssziņu.

616-361-6003

»»» »»» »»» ☆ ☆ ☆ ««« ««« «««

Elizabete Vittands no sirds pateicās visiem kas viņu atcerējās viņas 100 gadu jubilejā 17. novembrī, sevišķi mācītāju, draudzi, draudzes valdi un dāmu komiteju.

»»» »»» »»» ☆ ☆ ☆ ««« ««« «««

Gada maksas draudzei

Draudzes vadība lūdz lai visi draudzes locekļi nokārto laicīgi gada maksas:

Pilna nodeva \$300..... Pensionāru nodeva \$230..... Studentu nodeva \$50

Maksājumus var izdarīt pie draudzes kasieres vai viņas palīgiem. Čeki rakstāmi: Latvian Ev. Lutheran Church

Kasiere: Ingrida Heinze, 3440 Meadowgrove Dr. S.E., Kentwood, MI 49512

Kasiera palīgi: Ēriks Ziediņš, Juris Dāvis, Māra Zirne, Velga Plāte

Ziedojumi draudzei

2017. g. maijā, jūnijā, jūlijā, augustā: Irēne Mednis, Vija Bowles, Gaida Valkovskis, Dzidra Apsīte, Vinetta & Bob Hosford - Kopā \$665

Māsu draudzei: Irēne Mednis \$425

Paldies visiem ziedotājiem!

In Memoriam

Vija Dāvidsons

Dzimusi 1929. gada 14. augustā, Rīgā; mirusi 2017. gada 4. augustā, San Diego, Kalifornijā.

Atstājot Latviju 2. pasaules kara laikā, Vija ar ģimeni nonāca Vartburgas bēgļu nometnē Vācijā. Tur viņa pabeidza vidusskolu. Nometnes gaitās satika henriju Vilku, ar kuru salaulājās 1958. gada 1. decembrī jau esot ASV. Ģimenē uzauga meita Andrea, dēli Steven un Clint.

Vija strādāja kā medmāsa 30 gadus, izglītību un grādu ieguva pie John Hopkins University.

1981. gadā Vija satika un salaulājās ar Arvīdu Dāvidsonu.

V. Dāvidsons daudzus gadus bijusi draudzes valdē, ilgu gadus arī kā valdes sekretāre.

Viju Dāvidsons mīlā piemiņā patur vīrs Arvīds; un bērni ar mazbērniem; draugi un draudzes locekļi.

“Uzklausī, Kungs, manu balsi, kad saucu, žēlo mani un atbildi man! Tev, mana sirds, viņš saka: meklē mani! – Tevi es meklēju, Kungs... Ticu, ka ieraudzīšu Kunga labvēlību dzīvo zemē! Ceri uz Kungu, esi stiprs un drošini savu sirdi! Ceri uz Kungu!” - Ps. 27: 7-8, 13-14

Vizbulīte Bole

Dzimusi Brēdiķis, 1937. gada 6. aprīlī, Iecavā, Latvijā; mirusi 2017. gada 1. novembrī, Grandrapidos, Mičiganā.

Apbedīta 2. novembrī “Woodlawn” kapos, Grandraidos.

Vizbulītes ģimene atstāja Latviju 1944. gadā. Viņa kopā ar savu ģimeni ieradās ASV 1958. gada Ziemassvētkos.

Pirmie sponsori bija Nebraskā. Vēlāk ģimene pārcēlās uz South Haven, Mičiganā. Pēc diviem gadiem visi pārcēlās uz Grandrapidiem tuvāk latviešu kopienai. 1958. gadā viņa salaulājās ar Visvaldi Bole un ģimenē uzauga trīs bērni – Jānis, Māra un Ēriks.

Katrs cilvēks Vizbulītei bija īpašs. Vienmēr dzīvespriecīga viņa arī citus tā cienīja un iedrošināja. Viņa bija aktīva draudzes locekle un cilvēks, kas labprāt dalījās un runāja par savu ticību.

Vizbulīti Boli mīlā piemiņā patur dēls Janis ar Lauru, meita Māra ar Roger, dēls Ēriks ar Sarah; mazbērni Katya un Johnny; māsa Inta Lilīta Ruta un Ilze ar piederīgiem; kā arī draugi un viņas draudze.

“Nebaidies, es tevi izpirkšu, es tevi nosaucu tavā vārdā, tu esi mans! Kad tu iesi caur ūdeņiem, es būšu ar tevi, un cauri upēm, tās tevi neaizraus, kad cauri uguni iesi, tu nesadegsi, liesma tevi neapsvilinās! Jo es esmu Kungs, tavš Dievs.” – Jesajas 43: 1-3